

- β. Περαιτέρω, η απόφαση παραβιάζει την αρχή του συμψηφισμού, διότι η πρώτη ποινή δεν ελήφθη υπόψη κατά τον προσδιορισμό της δεύτερης.
- γ. Έτι περαιτέρω, η απόφαση πάσχει πλάνη περί το δίκαιο, διότι δεν εφαρμόστηκε η αρχή της συρροής των παραβάσεων: η παράβαση της υποχρέωσης κοινοποίησης που απορρέει από το άρθρο 4, παράγραφος 1, αποτελεί ειδικότερη παράβαση και, συνεπώς, απορροφάται από τη γενικότερη παράβαση της υποχρέωσης της αναστολής, η οποία απορρέει από το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού περί συγκεντρώσεων.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 139/2004 του Συμβουλίου, της 20ής Ιανουαρίου 2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων («Κοινοτικός κανονισμός συγκεντρώσεων») (ΕΕ 2004, L 24, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ουγγαρία) στις 8 Ιανουαρίου 2018 — Sole-Mizo κατά Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Υπόθεση C-13/18)

(2018/C 142/31)

Γλώσσα διαδικασίας: η ουγγρική

Αιτούν δικαστήριο

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Sole-Mizo Zrt.

Καθή: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Συνάδει προς το δίκαιο της Ένωσης και συγκεκριμένα προς την οδηγία 2006/112/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας (¹) (στο εξής: οδηγία περί ΦΠΑ) (και ιδίως προς το άρθρο της 183), καθώς και προς τις αρχές της αποτελεσματικότητας, του άμεσου αποτελέσματος και της ισοδυναμίας η πρακτική κράτους μέλους δυνάμει της οποίας, κατά την εξέταση των διατάξεων σχετικά με τους τόκους υπερημερίας, θεωρείται ότι η εθνική φορολογική αρχή δεν έχει ενεργήσει παρανόμως (δια παραλείψεως), –ήτοι δεν έχει περιέλθει σε κατάσταση υπερημερίας ως προς μη ανακτήσιμο φόρο προστιθέμενης αξίας (στο εξής: ΦΠΑ) [...] ο οποίος αντιστοιχεί σε αγορές εκ μέρους των υποκειμένων στον φόρο που δεν έχουν εξοφληθεί– για τον λόγο ότι κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως από την εθνική φορολογική αρχή, ήταν σε ισχύ εθνική κανονιστική ρύθμιση που αντέβαινε στο δίκαιο της Ένωσης, ενώ το Δικαστήριο απεφάνθη μεταγενεστέρως ότι η προβλεπόμενη σε αυτήν προϋπόθεση δεν ήταν συμβατή με το δίκαιο της Ένωσης;
- 2) Συνάδει προς το δίκαιο της Ένωσης και συγκεκριμένα προς την οδηγία περί ΦΠΑ (και ιδίως προς το άρθρο 183), καθώς και προς τις αρχές της ισοδυναμίας, της αποτελεσματικότητας και της αναλογικότητας η πρακτική κράτους μέλους που διακρίνει, κατά την εξέταση των διατάξεων περί των τόκων υπερημερίας, μεταξύ του εάν η εθνική φορολογική αρχή παρέλειψε, συμμορφούμενη προς τις σχετικές εθνικές διατάξεις οι οποίες κατά τα λοιπά αντέκειντο στο δίκαιο της Ένωσης, να επιστρέψει τον φόρο και του εάν, αντιθέτως, παρέλειψε να επιστρέψει τον εν λόγω φόρο παραβιάζοντας τις σχετικές εθνικές διατάξεις, ενώ επίσης προβλέπει, όσον αφορά το ποσό των δεδουλευμένων τόκων επί του ΦΠΑ, για την επιστροφή του οποίου δεν παρεχόταν δυνατότητα αξιώσεως εντός εύλογης προθεσμίας συνεπεία εθνικής ρυθμίσεως που κρίθηκε από το Δικαστήριο αντίθετη με το δίκαιο της Ένωσης, δύο χωριστές περιόδους, κατά τρόπον ώστε,

— κατά την πρώτη περίοδο, οι υποκείμενοι στον φόρο να δικαιούνται μόνον την εισπραξη τόκων υπερημερίας που αντιστοιχούν στο βασικό επιτόκιο της κεντρικής τράπεζας, λαμβανομένου υπόψη ότι, δεδομένου ότι η ουγγρική νομοθετική ρύθμιση που αντέβαινε στο δίκαιο της Ένωσης ήταν ακόμα σε ισχύ, οι ουγγρικές φορολογικές αρχές δεν ενήργησαν παρανόμως αρνούμενες να εγκρίνουν, εντός εύλογης προθεσμίας, την επιστροφή του ΦΠΑ που αναγραφόταν στα τιμολόγια, ενώ

— κατά τη δεύτερη περίοδο θεσπίζεται υποχρέωση καταβολής τόκου με βάση το διπλάσιο του βασικού επιτοκίου της κεντρικής τράπεζας –το οποίο εφαρμόζεται εξάλλου στις περιπτώσεις υπερημερίας στο πλαίσιο της ένομης τάξεως του οικείου κράτους μέλους– αποκλειστικά όσον αφορά την καθυστερημένη πληρωμή των τόκων υπερημερίας που αντιστοιχούν στην πρώτη περίοδο;

- 3) Έχει το άρθρο 183 της οδηγίας περί ΦΠΑ την έννοια ότι αντίκειται στην αρχή της ισοδυναμίας η πρακτική κράτους μέλους με βάση την οποία η φορολογική αρχή καταβάλλει τόκους που αντιστοιχούν στο βασικό επιτόκιο (απλό) της κεντρικής τράπεζας, όσον αφορά τον μη επιστραφέντα ΦΠΑ, μόνον σε περίπτωση παραβάσεως του δικαίου της Ένωσης, ενώ καταβάλλει τόκους που αντιστοιχούν στο διπλάσιο του βασικού επιτοκίου της κεντρικής τράπεζας εάν σημειώθηκε παράβαση του εθνικού δικαίου;

⁽¹⁾ ΕΕ 2006, L 347, σ. 1.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Ισπανία) στις 17 Ιανουαρίου 2018 — Cobra Servicios Auxiliares, S.A. κατά FOGASA, José David Sánchez Iglesias και Incatema, S.L.

(Υπόθεση C-29/18)

(2018/C 142/32)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούσα: Cobra Servicios Auxiliares, S.A.

Εφεσίβλητοι: FOGASA, José David Sánchez Iglesias και Incatema, S.L.

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει η ρήτρα 4 της συμφωνίας-πλαίσου για την εργασία ορισμένου χρόνου, η οποία περιλαμβάνεται στο παράρτημα της οδηγίας 1999/70 ⁽¹⁾, την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση η οποία, υπό τις ίδιες συνθήκες (δηλαδή καταγγελία της συμβάσεως μεταξύ της εργοδότης και τρίτης εταιρίας με πρωτοβουλία της τελευταίας), προβλέπει μικρότερη αποζημίωση για την καταγγελία σύμβασης έργου ή παροχής υπηρεσιών ορισμένου χρόνου, της οποίας η διάρκεια αντιστοιχεί σε εκείνη της προμνησθείσας συμβάσεως μεταξύ της εργοδότης και τρίτης εταιρίας, σε σχέση με την καταβαλλόμενη αποζημίωση σε περίπτωση καταγγελίας συμβάσεων αορίστου χρόνου συγκρίσιμων εργαζομένων, στο πλαίσιο ομαδικής απολύσεως που δικαιολογείται από σχετιζόμενους με την παραγωγή λόγους οι οποίοι προκύπτουν από τη λύση της προμνησθείσας συμβάσεως μεταξύ της εργοδότης και τρίτης εταιρίας;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, πρέπει να θεωρηθεί ότι η διαφορετική μεταχείριση μεταξύ εργαζομένων ορισμένου χρόνου και συγκρίσιμων εργαζομένων αορίστου χρόνου ως προς την αποζημίωση λόγω καταγγελίας της σύμβασης, η οποία οφείλεται μεν στον ίδιο πραγματικό λόγο, πλην όμως στηρίζεται σε διαφορετική νόμιμη αιτία, συνιστά δυσμενή διάκριση που απαγορεύεται βάσει του άρθρου 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και παραβιάζει επομένως τις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων, κατά τα άρθρα 20 και 21 του Χάρτη, οι οποίες συγκαταλέγονται μεταξύ των γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης;

⁽¹⁾ Οδηγία 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP (ΕΕ L 175, σ. 43).